

LLENGUA I INTEGRITAT NACIONAL

Jordi Arnal i Roura (Vilanova i la Geltrú)

Les relacions entre llengua i nació han estat força analitzades per la sociolingüística moderna i, pel que fa al cas català, els sociolingüistes més avançats n'han extret una conclusió clara: el català ha de dotar-se de totes les prerrogatives pròpies d'una llengua nacional, amb totes les conseqüències que se'n derivin.

La llengua catalana necessita d'un poder català que estableixi els mecanismes perquè aquesta esdevingui llengua nacional i a la vegada la nació catalana necessita d'una llengua amb prou pes i amb prou vitalitat per a garantir la consolidació d'una cultura i d'una societat nacionals.

De fet, s'ha escrit que existeixen diferents llengües perquè existeixen diferents nacions i existeixen diferents nacions perquè existeixen diferents maneres d'entendre el món. En aquest sentit fa de bon recordar l'estudi de l'intel·lectual de Sueca, Joan Fuster, publicat com a pròleg al dietari de J. Pla «Quadern Gris». El text, malgrat haver estat redactat fa quasi una trentena d'anys, és plenament actual: Fuster ens recorda que en els territoris històrics que constitueixen Catalunya (el Principat, el País Valencià o la Catalunya del Sud, Andorra, la Franja de Ponent, la Catalunya Nord i les Illes) parlem la mateixa llengua perquè som una unitat humana i social, és a dir, la llengua més que unir-nos, segons paraules textuais de Joan Fuster, el que fa és traduir la nostra unitat prèvia. Aquest és un concepte fonamental per a entendre moltes coses i, entre elles, que la reivindicació de la integritat territorial de Catalunya és bàsica a l'hora de defensar la nostra llengua. I això, lamentablement, els qui semblen tenir-ho més assumit són els nostres enemics, els quals volen fer desaparèixer directament la presència del català a València i a la Catalunya-Nord (amb l'intent en el primer cas de dividir la nostra llengua i la nostra nació, i amb la pura substitució del català pel francès en el segon cas) i adulterar amb normatives aberrants el català a la resta del territori, primer pas, és clar, per a la culminació d'aquest procés, que no és altre que la substitució lingüística del català per l'espanyol. I avui, al Principat, ens trobem en la fase en què ens intenten ensarronar amb un model de llengua catalana calcat de l'espanyol en lèxic i en estructura. Estratègies, doncs, plenament complementàries entre el Grup d'Estudis Catalans (els del barcu) i l'analfabetisme dels blavers espanyols (Real Academia de Cultura Valenciana). Uns i altres volen exterminar el català perquè saben que és la millor manera d'exterminar Catalunya. Això vo-

len, és clar, però no ho tenen gens fàcil perquè cada dia som més els qui lluitem perquè la llengua catalana esdevingui la nostra LLENGUA NACIONAL.

LA DISBAUXA LINGÜÍSTICA ACTUAL

Lluís Marquet (Barcelona)

Per poc que hom llegeixi els diaris haurà tingut ocasió de veure algun dels innombrables articles llargs i detallats que els mitjans de comunicació escrits ens han obsequiat durant una colla de dies sobre els nous corrents lingüístics que ara imperen i les noves tendències que ara s'estilen, en virtut de les quals cal girar-ho tot de cap per avall i començar de nou com si això fos la cosa més normal del món. Hem sentit diverses persones que es demanen astorades: I ara, què passa amb això de la llengua als mitjans de comunicació? Que ho fa que tot està trasbalsat?

El cas és que segons que ens informen els diaris —tot i que no sempre informen bé, és clar— hi ha hagut una proposta lingüística d'unes certes proporcions adreçada a l'Institut d'Estudis Catalans a fi que aquest l'estudiï seriosament. Aquesta proposta consisteix bàsicament en una llista de 778 paraules no admeses fins ara per tal que siguin considerades, però sobretot perquè siguin admeses de cop i no se'n parli més. Així —ens diuen— aleshores serem més feliços i tot anirà sobre rodes per tal com ja no hi haura problemes de lèxic ja que tot això és imprescindible per a poder parlar català amb normalitat i sobretot perquè tot-hom l'entengui millor i no hagi de sofrir cap trauma per culpa de la llengua... No cal dir que aquestes 778 paraules són en una gran majoria castellanismes i barbarismes d'ús corrent en el llenguatge parlat a Barcelona, sobretot per persones sense cap formació lingüística i de poca cura en la llengua. Doncs bé: aquesta és la base de la llengua proposada; una llengua adaptada a les «necessitats» actuals, completament desvirtuada i «actualitzada» en el més pur estil antifabrià.

Ja tenim, així, la disbauxa lingüística en marxa.

Però de moment no sabem res de la reacció de l'IEC; només sabem —sempre per mitjà dels diaris— allò que diuen els autors d'aquesta proposta (els quals —i no pas casualment— són els responsables lingüístics dels diaris), que ja ho donen per fet. No és aquest el lloc de discutir la bondat de les propostes; d'altra banda tampoc no